

Casse: Jeg skal tillade mig at begrunde de 3 Underændringsforslag, som jeg har stillet, nemlig Forslagene under Nr. 11 og 12 til Ændringsforslagets § 5, samt Underændringsforslaget under Nr. 17, som gaar ud paa Optagelsen af en ny Paragraf. Det førstnævnte af disse Underændringsforslag gaar, som ærede Medlemmer ville se, ud paa at gjøre et Tillæg til første Punktum i § 5. Det høie Thing vil erindre — og i alt Fald vil det i Dag have havt Leilighed til at faae det bragt i Grøndring — at Anordningen af 2den Oktober 1862 indeholder, at Sognebaandsløserne ere berettigede til i deres Sognekirke at faae foretaget BARNEDAAB, BRUDEVIJSE, BEGRAVELSE med Tigtale osv., hvorimod Anordningen indeholder den særegne Bestemmelse med Hensyn til Altergang, at Sognebaandsløsernes Afgang til at faae denne foretagen naturligvis med tilhørende Skriftemaal — er betinget af, at Biskoppen dertil giver Tilladelse, og denne Tilladelse kan Biskoppen kun meddele indtil Videre, ligesom han ogsaa er berettiget til at kalde den tilbage, navnlig naar det viser sig, at den benyttes til at udbrede Uvillie og Misnøie imod Anderledestænkende. Det Lovforslag, som nu foreligger, har, foruden at gjentage Bestemmelserne om BARNEDAAB o. s. v., borttaget den Indskrænkning, at der med Hensyn til Altergang og Skriftemaal skal have Biskoppens Tilladelse. Afgangen dertil tilstaaes altsaa her Sognebaandsløserne, men det forekommer mig klart, at det vil være hensigtsmæssigt og under visse Forhold maaske nødvendigt at give Paragrafen et Tillæg om, at Biskoppen, der, som sagt, nu ikke mere skal have at meddele denne Tilladelse for Sognebaandsløserne til Altergang og Skriftemaal, skal være berettiget til at standse Afgangen til denne Rets Udøvelse, naar han har overbevist sig om, at den giver Anledning til Misnøie og Ufred mod Anderledestænkende. Jeg skal med Hensyn hertil henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at de kirkelige Handlinger, om hvilke der forresten er Tale,

alle ere saadanne, som — hvis jeg tør bruge det Udtryk — efter deres Natur ere enkeltstaaende Handlinger, der ikke ere tilbagevendende for de enkelte Personer, medens Altergang og Skriftemaal jo ere jevnlig tilbagevendende kirkelige Handlinger, hvorfor de netop lettere tilveiebringe en Søndring mellem de forskellige Medlemmer, som bo i samme Sogne, og hvorfor de let frembyde en Kilde til den Misnøie og den Uvillie, som Anordningen af 2den Oktober 1862 gif ud paa at forebygge. Hertil kommer endnu en anden Omstændighed, nemlig den, at disse sakramentale Handlingers Natur medfører, at der let, hos dem, der saaledes stadig deltage i dem i Forening med hverandre, og som saaledes danne en særegen Samling, kan udvikle sig Anskuelser eller i alt Fald finde Opfattelser Sted, som indeholde en Fristelse til saadan Misnøie og Uvillie mod Anderledestænkende. Der kan, saaledes som det allerede tidligere har viist sig, finde Opfattelser Sted med Hensyn til disse sakramentale Handlinger, der gjøre, at man skal være forsigtig med Hensyn til de Følger, de kunne medføre. Det er disse Betragtninger, som have ledet til, at jeg har foreslaaet, at man skal indrømme Biskoppen Tilladelse til at standse Afgangen til at afholde Skriftemaal og Altergang, naar han har overbevist sig om, at den giver Anledning til Ufred, Misnøie og Uvillie imod Anderledestænkende, dog saaledes, at han kun er berettiget til at standse Afgangen i et Tidrum, som ikke overstiger 1 Aar. Afset fra de praktiske Ulemper, som det Modsatte kunde medføre, er det desuden naturligt at indrømme Biskoppen, denne Geistlighedens Tilsynsmand i Stiftet, en Ret; ved hvis Benyttelse han kan standse, hvad der i sig selv maa anses for at være skadeligt, og efter hans hele Stilling tør man ogsaa med Sikkerhed gjøre Regning paa, at han, idet han veed, at han skal føre et aarvaagent Tilsyn med selve Kirken, tillige vil føre et velvilligt Tilsyn. Jeg tror saaledes, at der ikke fra nogen Side vil kunne være Noget til Hinder